

Grün Magda

Ez a kép a hatvanadik születésnapomon készült Budapesten, 1971-ben. Akkoriban még dolgoztam. Ötvenöt év volt akkor a nyugdíjkorhatár, és én hatvannégy éves voltam, mikor nyugdíjba mentem. A szakmám kalapos volt, a háború előtt és a háború után még két évig kalapüzletem volt Szolnokon. 1951-ben eljöttem Pestre. Ennek egzisztenciális okai voltak. Ugyanis vidéken nem kellett a kalap, itt Pesten meg addigra szövetkezet alakult a mi szakmánkból. Szövetkezeti tag lettem mint kisiparos. De volt, akinek nem volt meg a mestersége, nem volt képesítése. Fölvettek, és teljesítménybérben dolgoztunk. Nem éltünk dúskálva, nem lehetett terveket szőni meg minden, de megéltünk. Én végig egy szövetkezetben voltam. Akkoriban, amikor ez a fénykép készült, Csepelen dolgoztam, boltvezető voltam egy kalapüzletben. Az már a vállalatnak az üzlete volt, ott vezettem egy üzletet, talán most is megvan, nem tudom, azóta sem voltam Csepelen. Voltak ott beosztottak. Egyik nap volt, másik nap nem. Nem volt vonzó Csepelen dolgozni, mert messze volt a várostól, meg nem is volt olyan vonzó, akkor már nyíltak az áruházak. A Corvin meg egyik-másik, inkább oda mentek. Egyszemélyes vezetés volt, de a szezonban volt valaki mindig. Sok vevő volt, Csepel nagyon jó terület. Mai napig is jól megy ott, csak most már építettek áruházakat biztosan. Én nem voltam azóta kint, pedig hívtak. Sok üzletet megszüntettek, mert átépítették a boltokat. 1974-ben kiléptem a szövetkezetből, ott nyugdíjaztak. Megállapítottak kétezer-négyszáz forintot, csak úgy dagadt a zsebem! Volt olyan, aki hétszáz forintot kapott. Így mentem valamire. Nem szereztem semmit, de nyugodtan éltem.